

Ο Πόθος

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' * ΦΥΛΛΟ 2 * ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΜΑΪΟΣ 1996

2 Μετεωρολογικό δελτίο

3 Διεθνή νέα Ομοφυλοφιλικός γάμος στην Ολλανδία

4 Police on my back Οι κυβερνήσεις της ΕΕ προχωρούν στο πρώτο βήμα για τον από κοινού έλεγχο των πολιτών τους

Kids
Τελικά ποιος φοβάται
τα παιδιά;

5 Ο Κωνσταντίνος Βήτα των Στέρεο Νόβα μιλάει για τα τραγούδια τους, τη νεολαία, την ερωτική ζωή, τη θρησκεία...

6 Μου αναγνωρίζετε ένα δικαίωμα παρακαλώ; Το ζήτημα της ομοφυλοφιλικής συμβίωσης στη Γαλλία.

7 Για την πατρίδα Σκέψεις πάνω αυτοκτονία ενός νέου για την εθνική υπερηφάνεια και υποχρέωση

Αγγελίες

8 Αλληλογραφία

Από παιδί αναρωτιόμουν
ποιος έχει τη δύναμη:
αντός που χτυπάει
ή αντός που πονάει;

Ο ρατσισμός των «αντιρατσιστών»

Η ζαλάδα του ανοιξιάτικου ερωτισμού μας έκανε να ξεχάσουμε για λίγο την πραγματικότητα. Για πολύ λίγο όμως, μιας και διαπιστώσαμε ότι η παρουσία μας στα χωρικά ύδατα μερικών ανθρώπων αρκεί για να τους οδηγήσει σε έναν παροξυσμό άγχους. Μάρθα κλείσε την πόρτα! Έρχονται οι ομοφυλόφιλοι!

Ο αντιδήμαρχος Νεάπολης ήταν βαθιά προβληματισμένος. Πριν από λίγα λεπτά τον είχε πλησιάσει μια ομάδα που λέγονταν YRE (Youth Against Racism) για να του ζητήσει τη συνδρομή του σε μια εκδήλωση-ομιλία με θέμα τον ρατσισμό. Οι ομιλητές αυτή τη φορά δεν θα ήταν καθηγητές πανεπιστημίου, αλλά κάποιες μυστήριες οργανώσεις. Ανάμεσα στους άλλους: μουσουλμάνοι της Δυτικής Θράκης, μέλη του «Ουράνιου Τόξου» και το χειρότερο... αληθινοί, ολοζώντανοι ομοφυλόφιλοι! Τρώγοντας τα νύχια του ο αντιδήμαρχος πήρε μια βαθιά ανασα και ζανασκεφτηκε την απαντηση που είχε δώσει: «Βασικά δεν έχω πρόβλημα... θα τρωάξει ο κόσμος... έχουμε και δεξιούς στο δημοτικό συμβούλιο... τελικά μάλλον όχι...». Το δίχως άλλο είχε πράξει το καλύτερο. Τόσα χρόνια πολιτικός άλλωστε, μπορούσε να αρνηθεί κάτι χωρίς να φαίνεται αρνητικός ο ίδιος. Αλλά πάλι, μήπως είχε κάνει κακό στο προεδρευτικό προφίλ της παράταξής του; «Στο κάτω κάτω και αριστεροί είμεθα και σοσιαλισταί» (το τελευταίο χαμηλόφωνα), είπε στον εαυτό του και ξεφύσηξε ακόμα βαθύτερα.

Από τη δικιά της πλευρά, η YRE είχε τους δικούς της προβληματισμούς. Χρειάζονταν μια εκδήλωση για να γίνουν γνωστοί στον κόσμο και τώρα αυτός ο αντιδήμαρχος πήγαινε να τους χαλάσει όλη τη δουλειά. Μπορούσαν βέβαια να καταγγείλουν τους «αφόβους» του αντιδημάρχου - όπως είχαν κάνει σε μια παρόμοια περίπτωση παλιότερα στην Αθήνα - αλλά τότε θα έλεγαν αντίο για πάντα στις αίθουσες εκδηλώσεων, στις μικροφωνικές εγκαταστάσεις και στο πουγγί του δήμου της Νεάπολης. Η YRE έπεσε πάνω σε ατελείωτα ξενύχτια ασχολούμενη εντατικά με την κοπτοραπτική. Μάταια όμως: η προσπάθεια να έρθει η εκδήλωση και στα μέτρα του αντιδημάρχου και στα μέτρα της YRE (και στα μέτρα των καλεσμένων) δεν έλεγε να έχει αποτελέσματα.

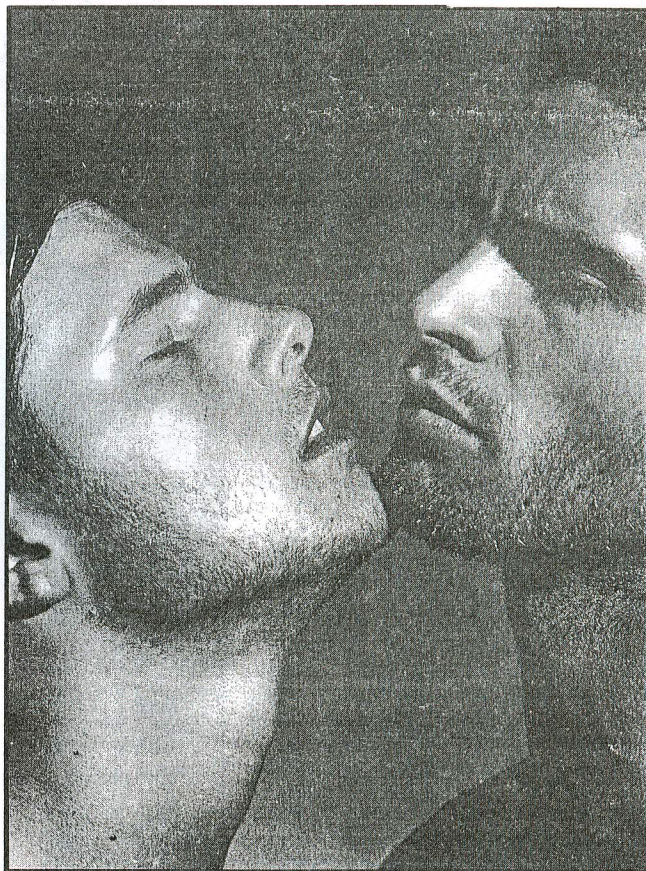
Η θεά της τύχης χαμογέλασε τελικά και στα δύο μέρη. Η μεν YRE ανέβαλε την εκδήλωση λόγω ξαφνικής έλλειψης ανθρώπων εκ μέρους της, ο δε αντιδήμαρχος συμφώνησε να γίνει μια σειρά ομιλιών σε σχολεία της

Νεάπολης με θέμα το ρατσισμό... σε μια πιο cool εκδοχή του. Βάζοντας μέσα στη σούπα και μερικές δόσεις υποστήριξης από την τοπική ΕΛΜΕ, το φαγητό έδεσε και... γεννηθήτω το φυλλάδιο που μοίραζαν παράλληλα με τις ομιλίες.

Τα πάντα έγιναν βέβαια κάτω από τα αυστηρά βλέμματα των χρηματοδοτών του φυλλαδίου - που δεν ήταν φυσικά η ίδια η YRE. Το αποτέλεσμα

υπήρχαν φρονιμίεψαν και έχουν παντρευθεί», που θα έλεγε ένα παλιός μας γνώριμος από περασμένες εποχές.

Δεν είναι δύσκολο να δει κανείς ότι όλοι βγήκαν κερδισμένοι από την υπόθεση αυτή: η YRE έκανε επιτέλους μια μεγάλη εκδήλωση (ουφ!), η ΕΛΜΕ συνέβαλε στην ψυχική καλλιέργεια των αντικειμένων της και ο αγωνιστής αντιδήμαρχος κόλλησε ακόμα ένα ένσημο στο βιβλιάρaki του.

ήταν ένα συγκινητικό κείμενο για το ρατσισμό που δέχονται οι Αλβανοί μετανάστες (μόνο) δίπλα σε δύο σπαρταζικάρδιους αντιρατσιστικούς χαιρετισμούς του αντιδημάρχου και της ΕΛΜΕ. Και οι ομοφυλόφιλοι; «Δεν έχουμε, κύριοι, κινάιδους πλέον. Όσοι

Βγήκαμε, όμως, κι εμείς κερδισμένοι, παρόλο που το βρωμερό μας όνομα δεν αναφέρθηκε πουθενά. Ξαναθυμηθήκαμε βλέπετε με νοσταλγία το παλιό σύνθημα των ραδιοφωνικών μας εκπομπών: *Να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας!*

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΜΗΝ ΤΟΝ ΕΙΔΑΤΕ ΤΟΝ... ΠΙΑΝΙΣΤΑ!

ΤΟ ΝΤΟΥΛΑΠΙ ΤΟΥ ΣΕΛΙΔΙΟΪΤ Το τελευταίο δεκαπενθήμερο του Μαρτίου από το γαλλικό δορυφορικό κανάλι Arte παρακολουθήσαμε την ταινία-ντοκυμαντέρ «Celluloid Closet» του Ρομπ Επιστάν και του Τζέφρυ Φρήντμαν. Η ταινία αυτή προβλήθηκε και στο τελευταίο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Στο *Ντούλαπι του Σελλιδιόιτ* πρωταγωνιστής είναι το ίδιο το Σινεμά και οι μύθοι του: με αποσπάσματα από ταινίες αλλά και συνεντεύξεις από γνωστούς ηθοποιούς και σκηνοθέτες με τη μορφή ντοκυμαντέρ, παρουσιάζεται η ομοφυλοφιλία στον κινηματογράφο από το 1895 μέχρι σήμερα.

CAUGHT LOOKING – Ο ΜΠΑΝΙΣΤΗΡΤΖΗΣ Ένας τύπος βάζει κέρματα σε ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι του μέλλοντος. Με κάθε κέρμα που πέφτει, εμφανίζεται στην οθόνη μια ερωτική σκηνή μεταξύ δύο ανδρών: δύο ναύτες σε ένα ξενοδοχείο, δύο άντρες στα τζουρά, δύο φωτομοντέλα στο στούντιο. Οι σκηνές εξελίσσονται κάτω από τα μάτια του πρωταγωνιστή-μπανιστηρτζή. Όλα τα παραπάνω διαδραματίζονται στην αγγλικής παραγωγής ταινία του Κωνσταντίνου Γιάνναρη *Caught Looking* που προβλήθηκε πρόσφατα στο δορυφορικό κανάλι 3SAT. Εντύπωση προκάλεσε το καθούρημα του ναύτη για τη μεγάλη του διάρκεια, παρόλο που η ταινία ήταν μικρού μήκους.

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ – RAINBOW TV Θα ονομάζεται ένα καινούργιο δορυφορικό κανάλι που θα εκπέμψει τον Ιανουάριο του 1997. Το κανάλι αυτό θα απευθύνεται στα επτά εκατομμύρια ομοφυλόφιλων (ανδρών και γυναικών) στη Μεγάλη Βρετανία και θα αποτελείται από εκπόμενες ελαφράς ψυχαγωγίας. Περιμένουμε λοιπόν να εκπέμψει για να πούμε περισσότερα.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ τιτλοφορείται η τελευταία δισκογραφική δουλειά με 15 τραγούδια, γνωστά και ως «ομοφυλοφιλικά» του Μάνου Χατζιδάκη, σε ποίηση Ντίνου Χριστιανόπουλου. Στην ερμηνεία των τραγουδιών ο Ανδρέας Καρακώτας, ο οποίος δηλώνει καταβεβλημένος στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*: «Στην αρχή είχα μια αμφιβολία για την ομοφυλοφιλική τους διάσταση. Όσο τα μελετάω βλέπω ότι η απόφασή μου δικαιώνεται. Πιο πολύ με ήλκησε η εξαιρετική ποιότητα της μουσικής.» Παρακάτω η συνεργάτιδά του στο πιάνο Ντόρα Μπακοπούλου δηλώνει ότι «και οι δυο συντελεστές του δίσκου είμαστε ετεροφυλόφιλοι!» Σιγά, παιδιά, δεν σας ζήτησε κανείς να δηλώσετε την σεξουαλική σας ταυτότητα. Η ομοφοβία σας ήταν τόσο μεγάλη που η τελευταία έφτασε στο σημείο να δηλώσει ότι ο Μάνος Χατζιδάκης ήταν πολύ άντρας. Κάτι που ο Μάνος δεν σας το ζήτησε.

Ο ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ΣΥΜΠΑΘΕΣΤΑΤΟΣ Γιώργος Χρονάς, εκδότης του περιοδικού «Οδός Πανός», σε συνέντευξή του στο «Ε» αναφερόμενος στην κατάσταση της νεοελληνικής λογοτεχνίας σημειώνει ότι αυτή παρουσιάζεται λεσβιακή. Λέει χαρακτηριστικά: «Υπάρχει μια 'λεσβιακή κατάσταση' στο χώρο μας, που κι αυτή δεν έχει σχέση με την ουσία και την πραγματικότητα... Μαζεύονται τα ομοειδή, εννοώ, και κανείς δε

νιώθει τόσο ζωντανός ώστε να 'ενοχλήσει', έστω αποχωρώντας απ' όλη αυτή την εκτεταμένη βουβή συμφωνία». Και συμπληρώνει: «Δύο γυναίκες σ' ένα κρεβάτι ή όταν φιλιούνται σ' ένα καναπέ – και δεν υπάρχει τίποτα το αμαρτωλό ούτε σ' αυτό ούτε στο προηγούμενο, είναι και τα δυο εξίσου ελληνικά και πανάρχαια και όχι εκ του Βελγίου ή της Ολλανδίας εισαγόμενα – είναι κάπως 'πένθημη' εικόνα, γιατί δεν υπάρχει τίποτα να 'εξέχει' στο γυναικείο σώμα, εκτός ίσως από τις καμπύλες του στήθους. Είναι πιο πένθημος και γι' αυτό κάπως πιο τραγικός ο τρόπος τους». Ερώτηση: από πότε οι εσχόρες του σώματος και όχι οι συναισθηματικές εξάρσεις οριοθετούν τη ζωτικότητα των ανθρώπων και των σχέσεών τους;

ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑ που έκανα τη συνηθισμένη μου βόλτα στα βιβλιοπωλεία, βρέθηκα σε ένα κεντρικό βιβλιοπωλείο, όπου έγινα αυτόπτης μάρτυρας ενός πολύ διασκεδαστικού διαλόγου μεταξύ της κυρίας που καθόταν στο ταμείο και ενός κυρίου, που προφανώς ήταν από άλλη πόλη.
– Κύριος: Θα ήθελα να δω κάποια δωρεάν έντυπα που εκδίδονται στην πόλη σας.
– Κυρία: Ναι, έχουμε εδώ την Κουίντα, τον Πόθο...
– Κύριος: Τι ακριβώς είναι αυτά;
– Κυρία: Η Κουίντα μιλάει για τη θεατρική κίνηση της πόλης μας, ο Πόθος είναι ένα φυλλάδιο που εκδίδεται από έναν σύλλογο ομοφυλόφιλων.
– Κύριος: (Κοιτάζει σκεπτικός τα φυλλάδια) Θα πάρω την Κουίντα...

14 ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΣ Στο 16^ο τεύχος του οδηγού δημοσιεύτηκε μια συνέντευξη του Ηλία Κουτσούκου, διευθυντή της ET3 όπου σε κάποιο σημείο ερωτηθείς για το τι συμβουλές του έδωσε ο πατέρας του, απαντά με το κλασικό: «Ναι... 'Όταν απηύδησε μαζί μου μου 'πε: Τρία πράγματα να μη γίνεις: πούστης, κλέφτης και χασικλής.» Αδράχνοντας την ευκαιρία ο αξιότιμος κ. Διευ-

Μια παράσταση που ανεβαίνει στην πόλη μας μια-δυο φορές το χρόνο. Τώρα με την Πολιτιστική Πρωτεύουσα ίσως και πιο συχνά, μας αναφέρουν φίλοι και γνωστοί που συχναίνουν στο Jardin d' Amour.

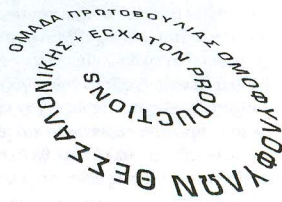
ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΕΛΕΣ... Τον τελευταίο καιρό με τον ντόρο που ξέσπασε με τις τρελές αγελάδες δημιουργήθηκε πρόβλημα και στο γκέι ψωνιστήρι. Συγκεκριμένα Καλαχάρι, Παρκόσκυλο, Βαρδάρη ερήμωσαν το βράδυ. Νάκα! Κανείς τριγύρω. Είπαν όλοι να κάνουν νηστεία από το κρέας – έπεσε βλέπετε και η Σαρακοστή μαζί – μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Κλειστήκαν όλοι μές' το κλουβί...

θυντής αρχίζει να εκτοξεύει έναν χείμαρρο υβριστικών και υποτιμητικών εκφράσεων εναντίον των ομοφυλόφιλων όπως «αδελφότατο», «πούστης», κλπ.

Αυτό που ενοχλεί στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ότι ο Ηλίας Κουτσούκος είναι διευθυντής ενός τηλεοπτικού καναλιού που δείχνει μια αξιοπρεπή και σοβαρή εικόνα προς τα έξω, αποφεύγοντας το εύκολο, πιασάρικο μεν χυδαιότατο δε «πρότυπο» της ιδιωτικής τηλεόρασης δείχνοντας κάποιο σεβασμό στην αξιοπρέπεια και στη νοημοσύνη του πολίτη. Τέλος είναι τελειώς άστοχο και απαράδεκτο ο διευθυντής του εν λόγω καναλιού να εκφράζεται με αυτό τον υβριστικό τρόπο ενάντια στους ομοφυλόφιλους. Κι αυτό γιατί πολιτισμός δεν είναι μόνο τα αναπαλαιωμένα νεοκλασικά, δεν είναι μόνο τα Μέγαρο Μουσικής και οι άριες, δεν είναι μόνο οι σοβαρές και περισπούδαστες εκπομπές λόγου, αλλά πολιτισμός πάνω απ' όλα είναι, ακόμη κι όταν ενοχλείσαι από κάποιον διαφορετικό από σένα για οποιοδήποτε λόγο, να μη τον χλευάζεις, αλλά να σέβασαι την ανθρωπιά του, την ελευθερία του, τη θέση του, την επιλογή του και τον τρόπο ζωής του.

ΤΟ ΠΑΡΤΥ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

GOA TRANCE
GAY PRIDE '96

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΜΑΙΟΥ ΣΤΟ ΑΗΥΔΥΔΥ
ΧΑΛΚΗΣ 3, ΤΗΛ 836 444

500 ΔΡΧ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΧΥΣΗ

Ομοφυλοφιλικός γάμος στην Ολλανδία

Η παραπάνω ειδηση αποτέλεσε το υλικό για μεγάλα άρθρα σε πολλές ευρωπαϊκές εφημερίδες και φυσικά και σε ελληνικές εφημερίδες. Οι εξελίξεις αυτές είναι όντως εξαιρετικά σημαντικές, επειδή η Ολλανδία θα είναι η πρώτη χώρα στον κόσμο που θα εξομοιώσει πλήρως και από όλες ανεξαιρέτως τις απόψεις τον ετεροφυλοφιλικό με τον ομοφυλοφιλικό γάμο – συμπεριλαμβανομένου και του ζητήματος των υιοθεσιών. Παρόλα αυτά, η σκανδαλοθηρία ή ο εύκολος εντυπωσιασμός στον οποίο κατέφυγαν πολλά μέσα ενημέρωσης δεν αφήσει να καταστεί σαφής η πραγματικότητα: η μάχη δεν έχει κερδηθεί ακόμα. Στην πραγματικότητα, υπάρχει πάρα πολλές δρόμοι για να διανυθεί. Ας δούμε την κατάσταση στην Ολλανδία από κοντά, ιδιαίτερα το είδος των αντιρρήσεων που προβάλλονται.

Ο Joop Van Der Linden, της εθνικής ολλανδικής γκέι και λεσβιακής οργάνωσης COC, μας εξηγεί: η πρόταση που εγκρίθηκε είναι να ερωτηθεί η κυβέρνηση πάνω σε δύο ζητήματα.

- Την επέκταση του γάμου σε ζευγάρια του ίδιου φύλου, με όλες τις διεθνείς και εθνικές συνέπειες.
- Την επέκταση της υιοθεσίας σε ζευγάρια του ίδιου φύλου και τις διεθνείς συνέπειες που θα έχει αυτό.

Όπως και με τις «δηλωμένες σχέσεις» στις Σκανδιναβικές χώρες, ο ενδοιασμός των αξιωματούχων οφείλεται βασικά στο ζήτημα των υιοθεσιών. Πολλά υιοθετημένα παιδιά έρχονται από χώρες όπου οι ομοφοβικοί υπεύθυνοι θα μπορούσαν να απαγορεύσουν τις υιοθεσίες αν πίστευαν ότι το παιδί θα τοποθετούνταν σε γκέι ή λεσβιακό σπίτι. Προς το παρόν, η Αιθιοπία και ορισμένες χώρες της Νότιας Αμερικής έχουν δηλώσει ότι θα αρνηθούν να δώσουν άδεια για υιοθεσία παιδιών από Ολλανδούς.

Η επιτροπή πρέπει να παρουσιάσει τα αποτελέσματα της έρευνάς της πριν από την 1η Αυγούστου 1997. Τότε θα αρχίσει μια νέα διαδικασία συζητήσεων και ψηφοφοριών. Είναι πάντως γεγονός ότι υπάρχουν και αρκετές αντιρρήσεις πάνω στο όλο ζήτημα, έστω κι αν αυτές βρίσκονται σε ένα επίπεδο μάλλον άσχετο με την ηθικολογία, τις θρησκευτικές επιταγές ή τις ιατροψυχοθεραπευτικές προτροπές που έχουμε συνηθίσει εδώ πέρα.

Η υφυπουργός Δικαιοσύνης Elisabeth Schmitz είναι ένας από τους ανθρώπους που έχει αντιρρήσεις. Η υφυπουργός φοβάται ότι μια τέτοια νομοθεσία θα δημιουργήσει μεγάλα προβλήματα στις σχέσεις της Ολλανδίας με άλλες χώρες, δεδομένου ότι η ομοφυλοφιλία είναι ακόμα ένα θέμα ταμπού σε πολλές από αυτές. Αρκεί π.χ. κανείς να σκεφτεί ότι η ομοφυλοφιλία είναι εκτός νόμου σε είκοσι πολιτείες των Ενωμένων Πολιτειών. Η πιο προφανής περίπτωση όμως θα ήταν να τεθεί σε κίνδυνο το σύστημα υιοθεσιών παιδιών από άλλες χώρες.

Παρά τις αντιρρήσεις όμως της υφυπουργού, οι βουλευτές ψήφισαν θετικά με 81 ψήφους υπέρ και 60 κατά, ζητώντας από την κυβέρνηση να παρουσιάσει ένα πλάνο νομοσχεδίου μέσα στον Οκτώβριο. Η δεύτερη πρόταση για ίσα δικαιώματα υιοθεσίας και για ζευγάρια του ίδιου φύλου ή για ανύπαντρα άτομα πέρασε με 83 ψήφους υπέρ και 58 κατά.

Οι οργανώσεις που αντιτίθενται στη νομιμοποίηση των γκέι γάμων στην Ολλανδία βασίζονται στις ελπίδες τους στο βέτο της βασίλισσας. Όμως γενικά η βασίλισσα παραμένει στο κέντρο των φιλελεύθερων τάσεων της χώρας της και έχει μάλιστα προσλάβει έναν γκέι παιδαγωγό για το μεγαλύτερο γιο της. Το χριστουγεννιάτικο της

news

διάγγελμα μιλούσε για την πολυμορφία της ολλανδικής κοινωνίας, πράγμα που πολλοί το θεώρησαν ως μήνυμα συμπαράστασης προς την ομοφυλοφιλική κοινότητα. Πέρα από αυτό, δεν έχει ξανασυμβεί η βασίλισσα να θέσει βέτο σε ο,τιδήποτε, σε αντίθεση με τον ομόλογό της στο γειτονικό Βέλγιο.

Αυτά τα παιχνίδια με τις παραδοσιακές αξίες είναι παρατραβηγμένα, λένε οι αντίπαλοι του νομοσχεδίου για το οικογενειακό δίκαιο, προσπαθώντας να πείσουν τους εαυτούς τους μάλλον, παρά τους υπόλοιπους συμπολίτες τους. Ένα πιο σοβαρό επιχείρημα που προβάλλουν είναι οι σχέσεις με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Οι νόμιμοι γάμοι αναγνωρίζονται αμοιβαία ανάμεσα στις χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, σίγουρα όμως οι άλλες χώρες θα έβρισκαν τον γκέι γάμο προβληματικό. Ιδιαίτερο φόβο προκαλεί ο κίνδυνος επιδείνωσης των σχέσεων με την Γαλλία – ήδη σε κακή κατάσταση λόγω των αντιρρήσεων της τελευταίας για την πολιτική της γειτονικής της χώρας πάνω στα ναρκωτικά. Η εξωτερική πολιτική όμως της Ολλανδίας δεν φαίνεται να φοβάται παρόμοιες προστριβές με τρίτες χώρες πάνω στο θέμα ομοφυλοφιλία. Ήδη έχει ξεκινήσει η ίδρυση ειδικών γραφείων βοήθειας σε ορισμένες ολλανδικές προεβείες του εξωτερικού, σε μια προσπάθεια να στηριχθούν τα τοπικά γκέι κινήματα και οργανώσεις χωρών που έχουν σοβαρό πρόβλημα με τους ομοφυλόφιλους.

Οπωσδήποτε υπάρχουν και οι τυπικοί ξεροκέφαλοι. Αισθανθήκαμε περήφανοι όταν πληροφορηθήκαμε ότι ένας έλληνας βουλευτής στο ολλανδικό κοινοβούλιο, ο κ. Αποστόλου, θα είναι το μοναδικό μέλος του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος που θα καταψηφίσει το νομοσχέδιο. «Οι άνθρωποι οφείλουν να αναγνωρίσουν τους βιολογικούς τους περιορισμούς» και «ο γάμος προορίζεται για έναν άνδρα και μια γυναίκα», είπε σε τηλεοπτική εκπομπή. «Η όλη ιδέα του ομοφυλοφιλικού γάμου μου φαίνεται γελοία. Θα έπρεπε να αναγνωρίσουν ότι οι ομοφυλοφιλικές σχέσεις είναι πιο περιορισμένες από τις ετεροφυλοφιλικές», φέρεται να είχε σε άλλες δηλώσεις του.

Το 70% της ολλανδικής κοινωνίας είναι πάντως σαφώς υπέρ της θεσμοθέτησης του ομοφυλοφιλικού γάμου. Παρόλο που οι Ολλανδοί ομοφυλόφιλοι και ομοφυλόφιλες γνώρισαν αρκετές θετικές και προστατευτικές διατάξεις τα προηγούμενα χρόνια, ίσως να είναι αλήθεια τελικά πως μόνο ένα νομοσχέδιο-οδοστρωτήρας, σαν το προτεινόμενο, θα φέρει ριζικές λύσεις σε πολλά προβλήματα. Για παράδειγμα, οι λεσβίες που καταφεύγουν σε τεχνητή γονιμοποίηση θα είναι οι νόμιμες μητέρες του παιδιού, κάτι που δεν συμβαίνει τώρα. Μια άλλη σημαντική περίπτωση που θα είχε η πλήρης εξίσωση των δύο μορφών γάμου, θα ήταν το γεγονός ότι οι σύζυγοι από άλλες χώρες αποκτούν την ολλανδική υπηκοότητα μέσα σε τρία χρόνια.

Τα πάνω-κάτω λοιπόν στην Ολλανδία. Με την κοινή γνώμη συγκινητικά υπέρ τους, οι ομοφυλόφιλοι ετοιμάζονται για το μεγάλο τους βήμα και δηλώνουν πως δεν συμβιβάζονται με τίποτα λιγότερο – όπως οι «αστικές ενώσεις» ή οι «δηλωμένες σχέσεις» των σκανδιναβικών χωρών. Δεν απομένει παρά να τους ευχηθούμε καλή επιτυχία!

Ομοφυλοφιλικός γάμος στην Ισλανδία

Ακολουθώντας τα βήματα των σκανδιναβών γειτόνων της, η Ισλανδία θα νομιμοποιήσει το γάμο-κηδεμονία για ομοφυλόφιλους και λεσβίες μέχρι την 1η Ιουλίου, αναφέρει η *Samtökinn '78*, η βασική ομοφυλοφιλική οργάνωση της Ισλανδίας. Όπως στη Δανία, Νορβηγία, Σουηδία, οι κηδεμονίες θα συνεπάγονται όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του γάμου, εκτός από εκκλησιαστικό γάμο, υιοθεσία, τεχνητή και εξωσωματική γονιμοποίηση. Αντίθετα με τις υπόλοιπες χώρες, στα ισλανδικά γκέι ζευγάρια θα επιτρέπει να μοιράζονται την κηδεμονία για βιολογικά τους παιδιά. Το κοινοβούλιο επίσης αναμένεται να εγκρίνει απαγορευτικά μέτρα κατά της δυσφήμισης βαισιμένης στον σεξουαλικό προσανατολισμό.

Βατικανό εναντίον ομοφυλόφιλων

Η εφημερίδα του Βατικάνου, *L' Osservatore* παρότρυνε τους αναγνώστες της στις 28 Μαρτίου να ψηφίσουν ενάντια στους υποψήφιους που υποστηρίζουν τη νομική ισότητα και για τους ομοφυλόφιλους.

Σε μια στήλη επιθέμενη στους πρόσφατους ομοφυλοφιλικούς γάμους η εφημερίδα γράφει: «Ο πολίτης που επιθυμεί την εκλογή ενός υποψήφιου που επίσημα θέτει τα ομοφυλοφιλικά αιτήματα εντός νόμου, δε μπορεί να μείνει χωρίς καταδίκη. Ο ομοφυλοφιλικός γάμος υπονομεύει ριζικά το οικογενειακό μοντέλο στο οποίο έχει χτιστεί ο ανθρώπινος πολιτισμός. Η νομοθεσία δε μπορεί να μετατραπεί σε κλειδί για την αλλαγή συνθηκών στο όνομα αποκλιόντων τάσεων.» Οι Ιταλοί ομοφυλόφιλοι ηγέτες έπασαν θύματα υβρεολογίας. Η κεφαλή του ομοφυλοφιλικού κινήματος, Franco Grillini, είπε «Πρόκειται πολύ απλά για αντιομοφυλοφιλικό ρατσισμό. Σκιαγραφώντας τους ομοφυλόφιλους ως είδος ενάντια στη φύση, ενάντια στην ηθική, είναι επόμενο να λέει κανείς τέτοιου είδους πράγματα που ο [Ναζί] Goebbels είπε ενάντια στους Εβραίους».

Κύπριοι υποστηρίζουν γκέι ιερέα

Ενορίτες στη Μόρφου της Κύπρου χειροτόνησαν πρόσφατα τον 39χρονο αρχιμανδρίτη Παναγιώτη Μερρακλή ως επίσκοπο. Ο αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος όμως αρνήθηκε τον διορισμό του και τον απομάκρυνε από τα καθήκοντά του, ισχυριζόμενος ότι ο Π. Μερρακλής είχε προσυλητήσει έναν μαθητή στην ομοφυλοφιλία.

Στις 10 Μαρτίου ο Π. Μερρακλής, επιστρέφοντας από αυτοεξορία πέντε εβδομάδων στην Ελλάδα, αντιμετώπισε στο αεροδρόμιο της Λευκωσίας 4000 διαδηλωτές με λάβαρα και πλακάτ με τη φωτογραφία του ως υποστηρικτές του. Το πλήθος τον ακολούθησε για περίπου 80 χιλιόμετρα μέχρι τη αγροτική περιοχή της Ευρυχούς, τόπο κατοικίας του. Στη συνέχεια, στις 14 Μαρτίου, καθώς η Ιερά Σύνοδος συναντούσε τον Χρυσόστομο προκειμένου να αποφασίσει την απομάκρυνση του Π. Μερρακλή, 3000 διαδηλωτές εκτόξευσαν στις αστυνομικές δυνάμεις πέτρες και μπουκάλια. Η αστυνομία απάντησε με δακρυγόνα και 74 άτομα συνελήφθησαν. Ο Παναγιώτης Μερρακλής αρνήθηκε κάθε ανάμιξη του με τις σεξουαλικές προτιμήσεις που του αποδίδονται.

Δε μας ενδιαφέρει η μουσική που ακούς, πόσους φίλους έχεις ή το χρώμα από τα μαλλιά σου. Ενδιαφερόμαστε για εσένα. Το παν είναι η δική σου συμμετοχή, ποιος είσαι, πως τα πού πηγαίνεις!

ΟΠΟΘ, Τ.Θ. 10839, 541 10 Θεσσαλονίκη

Ο Κωνσταντίνος Βήτα των Στέρεο Νόβα — χωρίς ήχο

Τον Κωνσταντίνο Βήτα, τον τραγουδιστή, στιχουργό, αλλά και συνθέτη των Στέρεο Νόβα συνάντησε η ΟΠΟΘ με την ευκαιρία των εμφανίσεων του συγκροτήματος στα τέλη Μαρτίου στην πόλη μας.

Αρχικά θα θέλαμε να μας μιλήσεις για τα ακούσματα και τις μουσικές επιρροές των Σ.Ν.

Οι μουσικές μας επιρροές προέρχονται από όλα τα είδη μουσικής, αλλά από το '85 μέχρι σήμερα ακούγαμε πολύ ηλεκτρονική μουσική. Τα πρώτα acid κομμάτια και βέβαια τους προηγούμενους: Kraftwerk, Brian Eno, οι οποίοι είναι και οι πρώτοι μάστορες που πειραματίστηκαν με τους ήχους και τους συνθετητές.

Βλέπεις μια διαφοροποίηση στον πρώτο σας δίσκο σε σχέση με τους υπόλοιπους;

Ο πρώτος δίσκος είναι πρωτόλειος. Είναι αποτέλεσμα της επιθυμίας δύο ανθρώπων που θέλουν πάρα πολύ να βγάλουν κάτι, αλλά τους είναι πάρα πολύ δύσκολο γιατί δεν έχουν και τα μέσα. Είναι σαν κάτι που το έχεις πολύ καιρό μέσα σου και μένει έτσι, σαν ένα σημειωματάριο, ένα ημερολόγιο. Δε μας ενδιέφερε ούτε η παραγωγή ούτε να ακούγεται καλά η φωνή ή η μουσική...

Πιστεύεις ότι με τους στίχους σου περνάς μηνύματα στον κόσμο; Αν το πιστεύεις, ποια είναι αυτά και πες μας αν σου αρέσει να κουβαλάς επάνω σου μια τέτοια ευθύνη.

Κοίταξε, δεν γράφω για να κάνω τον προφήτη. Πιστεύω ότι κανένας δεν είναι σωστός κι εγώ όσο άνθρωπος είμαι τόσο ανθρώπινο είμαι ταυτόχρονα. Απλά μπορεί μερικές φορές να συμπίπτει και να είναι λίγο καθαρό το μυσό μου και να σκέπτομαι κάπως λίγο πιο στρογγυλά. Αλλά δε μου αρέσει να δίνω μηνύματα. Ο καθένας τα βρίσκει μόνος του. Εξάλλου αυτά που δίνω, τα δίνω εντελώς εξουδετερωμένα... Δεν είναι επιτηδευμένο. Μπορεί να δω κάτι και να κάτσω να γράψω γι' αυτό. Μου αρέσει να παρατηρώ τον κόσμο, να κοιτάζω πράγματα που δεν έχουν σημασία πια στις μέρες μας.

Τι πιστεύεις ότι ήταν αυτό που σε βοήθησε περισσότερο στο να βλέπεις τα πράγματα από τη δική σου οπτική γωνία; Συνέβη κάτι συγκεκριμένο που σε στιγμάτισε στη ζωή σου;

...Οι άσχημες πλευρές της ζωής μου... Μια μεγάλη περίοδος ανεργίας, που αναγκάζομαι να αντισταθμίσω τον κόσμο, να ανοίξω περισσότερο το πεδίο όρασής μου. Όταν σου στερείται η δυνατότητα του να κάνεις πράγματα στον κόσμο, γίνεσαι σαν μύγα, μπορείς να έχεις μάτια στην πλάτη ας πούμε. Γίνεσαι μοναχικός. Ήταν μια άσχημη περίοδος της ζωής μου, οικονομικά, συναισθηματικά, χωρίς κάλυψη ανθρώπινη, που πάντα την ευγνωμονώ που ήρθε.

Είναι γνωστό ότι ξεκινήσατε από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας. Έχετε κρατήσει επαφή με τους ανθρώπους αυτής της περιοχής;

Η ζωή μου δεν έχει αλλάξει καθόλου από τότε που κάναμε αυτό το γκρουπ. Ούτε επιτυχημένοι θεωρώ ότι είμαστε. Δεν έχει συμβεί τίποτα που να με κάνει να πω ότι ζω απομονωμένος. Δεν έχω χάσει επαφή με τον κόσμο που είναι εκεί πέρα. Τους ίδιους φίλους έχω και πασιχίζω να τους έχω γιατί είναι η μόνη μου περιουσία πλέον.

Πώς βλέπεις τη σημερινή νεολαία;

Πολύ ενδιαφέρουσα.

Η generation X η περίφημη... πώς τη βρίσκεις;

Πιστεύω ότι κάθε γενιά είναι η ίδια. Όλοι οι νέοι θέλουν το ίδιο πράγμα: θέλεις να βγεις έξω να γαμήσεις όλο τον κόσμο, να τους σπάσεις το κεφάλι. Αυτή είναι η ορμή της νεότητας. Απλώς οι νέοι άνθρωποι σήμερα είναι πολύ πιο έξυπνοι και μ' αρέσει ο τρόπος που μιλάνε.

Αυτή η ορμή των νέων διοχετεύεται κάπου αλλού εκτός από το clubbing;

Για ένα μεγάλο μέρος του κόσμου όλα έχουν αναχθεί στην κουλτούρα του club. Το να χορεύεις και να διασκεδάσεις είναι μέρος της ζωής μας. Αλλά όταν υπάρχουν τρομερά προβλήματα σφαιρικά σε όλο τον κόσμο και εσύ είσαι τρελλαμένος στον κόσμο σου τότε όλοι αυτοί σίγουρα θα καταστρέψουν τον κόσμο — το έχουν κάνει δηλαδή ήδη. Δεν θα γίνει τίποτα, θα πεθάνουμε χορεύοντας μέσα στα χάπια ή στη ντρούκα.

Υπάρχει δυνατότητα να αλλάξουν τα πράγματα; Σαφώς, εφόσον ζούμε ή σκεφτόμαστε. Είναι χειρωνακτικά τα πράγματα. Με το λόγο ή τη πράξη αλλάζουν.

Οπότε είσαι υπέρ του ακτιβισμού.

Σαφώς.

Δρούμε αρκετά έντονα στις μέρες μας;

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια γενική απελπισία. Ίσως φταίει το ότι κοιτάμε συνέχεια μέσα μας και σε κάποια στιγμή χανόμαστε. Ίσως και οι νέοι σήμερα να μην καταφέρνουν να ζήσουν τον έρωτα όπως πρέπει.

Πώς βλέπεις την ερωτική ζωή των γκεϊ;

Η ερωτική ζωή των γκεϊ έχει αλλάξει από τη δεκαετία του '80, δεν είναι το ίδιο ρατσιστικά όλα. Έχει βελτιωθεί πάρα πολύ. Το γεγονός ότι ο κόσμος πια μιλάει καλιαντά... Βέβαια, σίγουρα χρειάζεται κάτι παραπάνω για να αλλάξει ο κόσμος... Νομίζω, όμως, ότι είναι λίγο καλύτερα τα πράγματα για τους γκεϊ στην Ελλάδα.

Βρίσκεις ότι ο αμφισεξουαλισμός είναι λίγο της μόδας τελευταία;

Τη σεξουαλική επιθυμία δεν μπορούμε να τη βάλουμε μέσα σε όρια. Η επιθυμία είναι αυτή που είναι.

Ποια είναι η άποψή σου για τις αγγελίες; Ειδικά για αυτές που περιγράφουν σωματικά προσόντα;

Κοίτα, στην αρχή ο άλλος δεν μπορεί να ζητήσει κάποιον μορφωμένο. Και εγώ μπορέ να το έκανα αυτό. Να έλεγα θέλω έναν άνθρωπο σαν τη ρέπλικα. Κάποιον ή κάποια που να είναι έτσι για να με διεγείρει σεξουαλικά.

Πώς βρίσκεις το ouiting ή αλλιώς το κράξιμο του οποίου υπόκεινται κάποιοι;

Είναι οδυνηρό το να συμβαίνει αυτό το πράγμα, να έρθει ένα αρχίδι να σου τα κάνει όλα σκατά.

Ποια η άποψή σου, όμως, για αυτό που έγινε με τον Λαλιώτη στο άρθρο του περιοδικού Θ1, το γεγονός δηλαδή ότι χρησιμοποιήθηκε η ιδιωτική ζωή του (ανεξάρτητα αν αληθύνουν οι φήμες ή όχι) ως κριτήριο της πολιτικής του δράσης.

Δε μου άρεσε αυτό.

Είναι αρκετά επικοινωνιακή έκφραση.

Δε μου άρεσε και με ενόχλησε κιόλας. Το θεωρώ βλακεία το να ασχολείται ένα περιοδικό με τέτοια πράγματα. Όμως τα περιοδικά είναι ούτως ή άλλως πουτάνες.

Τι πιστεύετε για τη νομική κατοχύρωση της συμβίωσης; Θα είναι μια κατάκτηση των ανθρώπων αν επιτευχθεί;

Δεν το έχω σκεφτεί...

Για το γάμο...;

Το θεωρώ ένα πολύ μεγάλο ψέμα. Υπάρχει πολύ πόνος μέσα στην οικογένεια, αβυσσώχτος. Κι αυτό δε συμβαίνει γιατί οι άνθρωποι δε λένε την αλήθεια. Απλά παντρεύονται για να είναι καλυμμένοι κοινωνικά, αποδεκτοί και τέτοια. Το θεωρώ μεγάλο ψέμα.

Μπορεί ένα ομοφυλόφιλο ζευγάρι να έχει παιδιά;

Αν είναι αγαπημένοι εντάξει. Το βασικό είναι να αγαπάς ένα παιδί. Σίγουρα θέλει μια μάνα κι έναν πατέρα. Όμως αν του δώσεις την αγάπη που θέλει δε νομίζω να υπάρχει πρόβλημα. Ο άνθρωπος αγαπή θέλει.

Πιστεύεις στο Θεό;

Πιστεύω.

Στην έκφραση του Θεού μέσα από την ορθόδοξη εκκλησία;

Όχι τόσο, αλλά μερικές φορές κι αυτό το πιστεύω, γιατί έτσι μεγάλωσα. Πιστεύεις ουσιαστικά στον εαυτό σου και θέλεις να πιστεύεις στον εαυτό σου, γι' αυτό και έχεις αυτή τη σκέψη του να έρθεις κοντά σε κάτι άλλο. Μπορεί να είναι οτιδήποτε αυτό, φτάνει που πιστεύεις σε κάτι. Είναι μια δίοδος το φως. Σαν φως το βλέπω.

Πιστεύεις ότι είμαστε πόνια κάποιων άλλων;

Είμαστε πόνια. Από τη μέρα που γεννιόμαστε.

Είναι δυνατόν κάποιοι καλλιτέχνες οι οποίοι αγωνίζονται για κάτι συγκεκριμένο, τελικά να χτίζουν θεμέλια για να αναπτυχθεί κάτι το τελείως αντίθετο με αυτό που επιδιώκουν;

Δεν το νομίζω... Η τέχνη ουσιαστικά ξεκινά από την ανακάλυψη μιας φόρμας. Και αυτό το πράγμα σε προκαλεί να το σμιλεύσεις, να το λειάνεις. Προσφέρει ένα αισθητικό αποτέλεσμα στο δίπλανό σου.

Μήπως οι σημερινοί άνθρωποι και ειδικότερα οι νέοι χρησιμοποιούν την τέχνη ως αντικείμενο κατανάλωσης;

Ναι, μπορεί να συμβαίνει. Αλλά δεν είναι αυτό το μήνυμά της τέχνης. Το να τρέχεις από γκαλερί σε γκαλερί δε σου αφήνει τίποτα στο κεφάλι. Το κάνω για να το κάνω, για να προχωράει η ζωή, διότι φοβόμαστε να μείνουμε μόνοι.

Πώς βρίσκεις το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι αναζητούνε συντροφιά, είτε ερωτική είτε φιλική, μέσω του Internet;

Το Internet είναι καλό στο να έρχονται οι πληροφορίες πιο άμεσα. Πέρα απ' αυτό σε λίγα χρόνια θα γίνει η μεγαλύτερη ρουφιανιά του μέλλοντος. Δεν το σιμπαθά. Το βρίσκω αποκρουστικό, μίζερο. Μέσα από αυτό θα ελεγχόμαστε όλοι. Ποιος είσαι, τι κάνεις... Τώρα δε φαίνεται γιατί είναι καμουφλαρισμένο με την τεχνολογία με τέχνη στα πανεπιστήμια...

Ένα από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια στη ζωή είναι η ίδια η ζωή: το να βγεις έξω, να είσαι κοινωνικός. Αν δε σπάσεις τα μούτρα σου δε θα ξέρεις ποια είναι η αλήθεια των πραγμάτων... *

ο πόθος

Για το δικαίωμα στην ομοφυλοφιλική επιθυμία • δωρεάν μηνιαία έκδοση • Εκδότης: Ομάδα Πρωτοβουλίας Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης - ΟΠΟΘ, Τ.Θ. 10839, 541 10 Θεσσαλονίκη • Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν: Γιώργος Δημητρίου, Δημήτρης Κατσαρός, Νίκος Αραμπιτζής, Άρης Μπατσοπούλας, Φωτεινή Παπαργυρούδη, Στρατής Μωραΐτης και άλλοι φίλοι • Τα άρθρα εκφράζουν αποκλειστικά προσωπικές απόψεις • Για την οικονομική ενίσχυση της ομάδας υπάρχει ο λογαριασμός 39310198 στην Εμπορική τράπεζα • Η προσφορά βοήθειας, η συνεργασία και η προσωπική γνωριμία είναι φυσικά ευπρόσδεκτες!

Μου αναγνωρίζετε ένα δικαίωμα παρακαλώ;

(Έχει κι αυτό τη «λογική» του)

Η έννοια του δικαιώματος στη σημερινή εποχή υπερθεματίζεται χωρίς να αναλύεται και να προβληματίζεται. Ξεφεύγει έτσι ίσως από όλους μας πως από τη στιγμή που δικαίωμα λέμε το πλεονέκτημα που αντλείται από ένα κοινά αναγνωρισμένο *δικαίωμα*, η κατασφάλιση απαιτήσεων και αναγκών πηγάζει από τις αρχές ενός *κώδικα δικαίου*. Πλανάται, λοιπόν, πάντα το ερώτημα: το «δικαίωμα» του κώδικα αυτού μας εξασφαλίζεται με την αναφορά στο *φυσικό δικαίωμα*; Τι γίνεται λοιπόν όταν η ίδια η φύση και δη η ανθρώπινη διαφοροποιεί τα μεγέθη των ατομικών αναγκών, καθώς και την ένταση των ατομικών απαιτήσεων; Στην εποχή μας η απάντηση σε όλα αυτά γίνεται μέσω των *κοινωνικών συμβολαίων*. Η γενική και απρόσωπη, όμως, λογικότητα των θεσμών του κοινωνικού αυτού συμβολαίου γίνεται αιτία να αποκτήσουν οι θεσμοί αυτοί εξουσιαστικό χαρακτήρα, επιβάλλοντας συναίνεση περισσότερων αντί να την προκαλούν και να τη συντονίζουν. Προς την εμβολή της συναίνεσης συμβάλλει και η κατεστημένη αντίληψη της νομικής επιστήμης και μάλιστα με όρους τους οποίους γνωρίζουν μόνο οι ελεγκτικοί «κρατικοί λειτουργοί». Στο όνομα λοιπόν της λογικής προφανώς των θεσμών και των νόμων της «δημοκρατικής» πολιτείας εγκλωβίζονται οι ίδιοι οι άνθρωποι, τα μέλη του «δήμου» δηλαδή. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, λόγω του ότι η έννοια γάμος μέσα από τους θεσμούς της πολιτείας, αλλά και μέσα από τη θρησκευτική δογματική, έχει ως σημείο αναφοράς την ετεροφυλοφιλική σχέση, δεν γίνεται αποδεκτό το αίτημα της βίωσης ανθρώπων από το κοινωνικό σύνολο (κράτος-κοινωνία σε αντιπαράθεση με το κράτος-απαριθμητικό κανόνων.)

Στη σημερινή εποχή οι άνθρωποι εγκλωβίζονται ανάμεσα στα στενά πλαίσια των κανόνων που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει, με αρχικό σκοπό την καθολική μετοχή του καθενός στην ελεύθερη διαμόρφωση του βίου και με τελικό αποτέλεσμα τη θέσπιση διάφορων μοντέλων ευδαιμονισμού των λίγων. Η ερμηνεία των κανόνων αυτών γίνεται από τους περιβόητους τεχνοκράτες. Ξεκινά έτσι η σταδιακή ομαδοποίηση των ανθρώπων αναγκών όπου το υποκειμενικό στοιχείο εξαφανίζεται. Φτάνουμε λοιπόν να βλέπουμε, για παράδειγμα, το κώλυμα που εμφανίζεται στους γαλλικούς νομικούς κύκλους από την εμφάνιση της ομοφυλόφιλης συμβίωσης. Αγωνιούν για την κατανομή της ως «έννοια» και με μια πρωτοφανή επίδειξη *γλωσσικού* θεικισμού φτάνουν στο αδιέξοδο της αναπαρέλας σημείων αναφοράς. Θα δοθεί λοιπόν στη συνέχεια όλο το πλαίσιο της διαμάχης των επιχειρημάτων υπέρ ή κατά ουσιαστικά της αναγνώρισης της ομοφυλοφιλικής συμβίωσης τα τελευταία χρόνια.

Το άρθρο 13 του νόμου της 2 Ιανουαρίου 1978 ο οποίος αναφέρεται στην ευρύτερη εφαρμογή της κοινωνικής ασφάλισης αναφέρει ότι «άτομο που συζεί με έναν ασφαλισμένο στη δημόσια ασφάλιση και η μεταξύ τους σχέση είναι σταθερή και συνεχής, έχει έννομο δικαίωμα για την απόκτηση ιατρικής ασφάλισης.»

Η συζήτηση που έχει ξεκινήσει στους νομικούς κύκλους στη Γαλλία σε ότι αφορά τους ομοφυλόφιλους, βασίζεται πάνω στην έννοια της κοινής ζωής σύμφωνα πάντα με το νόμο. Στο σημείο αυτό πρέπει να πούμε πως στη Γαλλία η «συμβίωση» δύο ανθρώπων υπό μορφή γάμου (το να συζεί δηλαδή) έχει αποκτήσει νομική υπόσταση. Η συγκεκριμένη διάταξη θεωρήθηκε ως μια νίκη του «τώρα» πάνω στο «χθες». Επιτέλους ο γάμος δεν είναι απαραίτητος για να αποκτήσει κανείς την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του (κληρονομικών κυρίως) που απορρέουν από τη θέλησή του να ζει με έναν άνθρωπο. Στο σημείο αυτό εμφανίζεται όμως η εμπλοκή με τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια και διατυπώνεται το ακόλουθο ερωτηματικό: μπορούν οι ομοφυλόφιλοι να επωφεληθούν από όλες αυτές τις διατάξεις οι οποίες φαίνεται πως κατ' αρχήν αφορούν μόνο τους ετεροφυλόφιλους; Γιατί από το σύνολο σχεδόν των Γάλλων νομικών διατυπώνεται η άποψη πως όταν ο νομοθέτης αναφέρεται σε κοινή ζωή υπό τον τύπο και τη μορφή του κοινού γάμου βίου, τότε η αναφορά και μόνο στο γάμο δικαιώνει όσους υποστηρίζουν ότι οι εν λόγω διατάξεις δεν αφορούν τους ομοφυλόφιλους.

Θα παρακολουθήσουμε στη συνέχεια τόσο την πορεία των πραγματικών περιστατικών και τις προσπάθειες της ενάγουσας όσο και τις αναλύσεις των αποφάσεων των δικαστηρίων στις διάφορες βαθμίδες. Στη συνέχεια θα αναφερθούμε σε μια ανάλυση του προβλήματος, η οποία δημοσιεύτηκε στην επίσημη έκδοση των εκδόσεων Dalloz, που περιλαμβάνει τις σπουδαιότερες αποφάσεις του γαλλικού αστικού δικαίου. Έτσι, θα μπορούμε να έχουμε μια πληροφόρηση σχετικά με τις ιδέες που διακινούνται στην Ευρώπη στην εποχή μας.

Η κυρία L... (το όνομα δεν αναφέρεται και στο γαλλικό κείμενο) έκανε δήλωση συγκατάθεσης με μια άλλη γυναίκα με την οποία συζεί εδώ και δύο χρόνια χωρίς διακοπή στη συνέχεια ζήτησε να της αναγνωριστεί το δικαίωμα της απολαβής των παροχών που πηγάζουν από τη δημόσια ασφάλιση (ιατρική βοήθεια), βασιζόμενη στο άρθρο 13 του νόμου του '78 που αφορά την επέκταση των δικαιωμάτων ασφαλισμένου του δημοσίου ακόμα και στην περίπτωση του συγκαταίτου. Η αίτηση της κυρίας L... φυσικά απορρίφθηκε πρωτόδικα στις 19 Ιανουαρίου 1984.

Ακολούθησε φυσικά έφεση, η οποία απορρίφθηκε και αυτή. Το εφετείο της Ρένης, με μια απόφαση που πήρε στις 27 Νοεμβρίου 1985, επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση. Η ανάλυση των δικαστών του εφετείου ακολούθησε την εξής λογική: στο κείμενο του νόμου η αναφορά στην «κοινή ζωή», χωρίς να υπάρχει φυσικά γάμος, καθορίζεται από τις ομοιότητες με τον έγγαμο βίο (λείπει μόνο το συμβόλαιο του γάμου ή η τελετουργία) και είναι γενικά παραδεκτό ότι γάμος δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο μεταξύ άντρα και γυναίκας, άρα όταν αναφερόμαστε σε καταστάσεις οι οποίες προσομοιάζουν τον γάμο, η ετεροφυλία αποτελεί προϋπόθεση της συμβίωσης από νομική πλευρά. Εξάλλου, συνεχίζει η δικαστική ανάλυση και αιτιολόγησε της απόφασης, το καθεστώς που δημιουργείται από το νόμο του '78 στοχεύει στην πραγμάτωση μιας νέας κατηγορίας δικαιούχων, η οποία θα συμπληρώνει τις προηγουμένως διατάξεις του άρθρου 285 του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης, στο οποίο αναφέρονται ρητά ως δικαιούχοι τα μέλη της οικογένειας. Έτσι λοιπόν, η κοινή ζωή δύο ομοφυλόφιλων γυναικών δεν θεωρείται ότι έχει σχέση με την πρόθεση του νομοθέτη να προσηθεί τα δικαιώματα των ετεροφυλόφιλων μόνο ζευγαριών. Στην τελευταία μάλιστα παράγραφο της ανάλυσης η νεαρή γυναίκα επισημαίνεται μάλιστα, γιατί με το να δηλώσει την κοινή της ζωή με μια γυναίκα δεν έχει κανένα νομικό έρρισμα και περίπου παρουσιάζεται ως μια πράξη εντυπωσιασμού, τη στιγμή που και η ίδια, όπως αναφέρεται, γνώριζε την έλλειψη νομοθετικού πλαισίου.

Η υπόθεση, όπως ήταν αναμενόμενο, έφτασε στον Άρειο Πάγο. Η απάντηση κοινή: η ενάγουσα δεν μπορεί να επωφεληθεί από τις διατάξεις του νόμου για την κοινωνική ασφάλιση, από τη στιγμή που στο κείμενο του νόμου αναφέρεται ρητά ότι η έννομη σύμβαση προσομοιάζει τον γάμο, δηλαδή η ετεροφυλία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την έννομη αναγνώριση του κοινού βίου.

Η παραπάνω περίπτωση δεν αποτελεί τη μοναδική προσπάθεια ομοφυλόφιλων ζευγαριών να διεκδικήσουν παροχές που πηγάζουν από τη νομική κατοχύρωση της συμβίωσης στη Γαλλία. Στις 11 Ιουλίου 1989 ο Άρειος Πάγος απέρριψε επίσης δύο προσφυγές εναντίον αποφάσεων με τις οποίες τα εφετεία αρνήθηκαν σε ομοφυλόφιλα ζευγάρια τα οποία συμβίωναν τα προνόμια που αναγνωρίζονται σε ανάλογες περιπτώσεις ετεροφυλικής συμβίωσης.

Οι αναλύσεις που ακολούθησαν τις αποφάσεις αυτές έχουν ως εξής: από τη μία πλευρά υπάρχει μια τάση λιγότερο ορθολογιστικής αντιμετώπισης της συμβίωσης των ομοφυλόφιλων. Έτσι στο σκεπτικό των υποστηρικτών

προέχει αρχικά μια απλή διαπίστωση, η ύπαρξη της ομοφυλοφιλίας κατά τη διάρκεια των αιώνων, και ακολουθεί μια ακόμα απλή διαπίστωση: η φιλελευθεροποίηση των ηθών προάγεται από την αναγνώριση της υποκειμενικής εταιρικής και άρα το νομικό σύστημα δεν πρέπει να εγκλωβίζεται στην αναζήτηση λογικοφανών συσχετισμών, αλλά οφείλει να αναζητά την αυτοαπελευθέρωση του και την προώθηση των ατομικών προσδοκιών. Επισημαίνεται επίσης η έλλειψη στη σημερινή εποχή και ποινικού προβλήματος. Η ομοφυλοφιλία έχει πάψει να θεωρείται ποινικό αδίκημα στη Γαλλία από το 1791. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει ήδη προχωρήσει στην καταδίκη της ποινικής νομοθεσίας της Βόρειας Ιρλανδίας, η οποία απαγορεύει την ανδρική ομοφυλοφιλία σε ιδιωτικό ή δημόσιο χώρο, ως αντίθετη προς το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης για τα ανθρώπινα δικαιώματα – με τις διάταξεις του οποίου προστατεύεται η ιδιωτική ζωή και το απόρρητό της (υπόθεση Dudgeon, 22 Οκτωβρίου 1981).

Οι ίδιοι αναλυτές επισημαίνουν ότι μπορεί μεν ο γάμος ως θεσμός να αποτελεί σύμβολο του Οικογενειακού Δικαίου μεταξύ δύο *ετερόφυλων* προσώπων με την οποία ιδρύεται μια μονιμη συμβίωση που διέπεται από κανόνες αναγκαστικού δικαίου, υπάρχει όμως μια κίνηση προς την αναγνώριση της ομοφυλοφιλικής συμβίωσης ως αυτόνομης έννοιας. Αναφέρονται χαρακτηριστικά τα παραδείγματα των Η.Π.Α., των Κάτω Χωρών, καθώς και της Γερμανίας και υπογραμμίζεται η προσπάθεια ενός καθολικού ιερέα να βοηθήσει διάφορες σεξουαλικές μειονότητες. Τέλος, υπάρχει και ο δανέζικος νόμος της 7ης Ιουνίου 1989 που αναγνωρίζει και κατοχυρώνει την ομοφυλοφιλική συμβίωση. Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω κάθε αναφορά στην προϋπόθεση της διαφοράς του φύλου έχει καταστεί χωρίς σημασία.

Σε όλα τα παραπάνω αντιδρούν οι πιο πολλοί νομικοί κύκλοι της Γαλλίας. Γι' αυτούς η συμβίωση αποτελεί τη «σκιά» του γάμου. Αξίζει να σημειωθεί ότι στις διάφορες αναλύσεις γίνεται αναφορά στο «παράδοξο» της ομοφυλοφιλικής συμβίωσης. Αναφέρεται μάλιστα ως φαινόμενο το οποίο παρατηρείται κυρίως στις πόλεις και χρήζει εξερεύνησης.

Η απορία, λοιπόν, μερικών δεν τους εμποδίζει να μπλοκάρουν την εξελικτική πορεία της κατοχύρωσης του «πρότυπου» των άλλων. Αποτέλεσμα: η ανθρώπινη συμπεριφορά υποβαθμίζεται έτσι ώστε να «χωρέσει» στα νοητικά περιγράμματα που κάποιοι (όχι απαραίτητα οι πολλοί) οριοθέτησαν. Το θέμα είναι μεγάλο, γι' αυτό θα επανέλθουμε σε κάποιο άλλο τεύχος. *

Η διεύθυνση της *Μαντάμ Γκου* είναι: Τ.Θ. 31162, 10035 Αθήνα

Να πεθαίνεις για την Ελλάδα είναι άλλο και άλλο εκείνη να σε πεθαίνει

Ακόμα ένας φαντάρος αυτοκτόνησε.

Ημέρες εθνικών εορτών ή ημέρες εθνικών κρίσεων. Στιγμές που αναπόφευκτα φέρνουν στο προσκήνιο της επικαιρότητας το στρατό. Έδαφος πρόσφορο για να βγουν στην επιφάνεια φωνές άκρατου εθνικισμού και φιλοπολεμικής υστερίας. Οι πολιτικοί μας και όλα τα μέσα προβολής τους σπεύδουν να παρουσιάσουν την αναγκαιότητα της υποχρεωτικής στράτευσης ως πρωταρχικό μέσο υπεράσπισης των εθνικών συμφερόντων. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, όλοι πρέπει να αισθανόμαστε υπερήφανοι γιατί διαθέτουμε «ατσάλινους στρατιώτες» με γενναίο φρόνημα, αποφασιστικότητα και ανδρεία, έτοιμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους όποια στιγμή τους το ζητήσουν. Όλα αυτά μας βοηθούν πολύ εύκολα να καταλάβουμε γιατί ειδήσεις, όπως το σχεδόν σίδηρος φαινόμενο αυτοκτονίας νέων κατά τη διάρκεια έκπησης της στρατιωτικής τους θητείας, δεν βρίσκουν ποτέ το δρόμο της δημόσιας προβολής.

Κάτι ανάλογο συνέβη και πρόσφατα σε στρατόπεδο της Λήμνου, όπου ένας ακόμη φαντάρος αυτοκτόνησε τη στιγμή που φύλαγε σκοπιά και όπως συμβαίνει συνήθως καταβλήθηκε ιδιαίτερες προσπάθειες απόκρισης της ειδήσης. Άλλωστε ο τόπος και ο χρόνος που έλαβε χώρα το περιστατικό δεν ευνοούν την προώθηση γεγονότων που αποδεικνύουν τις εγκληματικές συνέπειες ενός θεομίου όπως η υποχρεωτική στράτευση. Στην προκειμένη περίπτωση το παιδί είχε επανειλημμένως γνωστοποιήσει στο λοχαγό του προσωπικούς λόγους που έκαναν ιδιαίτερα δύσκολη και επίπονη την υποχρέωσή του να φυλάξει σκοπιά. Φυσικά, η κατανόηση δεν ήρθε από πουθενά, αφού σε έναν τέτοιο χώρο όπως αυτόν του στρατοπέδου η ανθρωπινή υπόσταση καλύπτεται από την ιδιότητα σου ως φαντάρος και γι' αυτό δεν έχεις την «πολυτέλεια» να παρουσιάσεις αδυναμίες, να απαιτείς να έχεις γνώμη και προσωπικότητα. Πρέπει να είσαι ένα πιόνι έτοιμο να εκτελέσει όποια διαταγή κι αν λάβει, χωρίς αισθήματα και δυνατότητα αντίδρασης. Ένα άβουλο ον.

Βρισκόμαστε συνεπώς μπροστά σ' έναν απροκάλυπτα απάνθρωπο θεσμό, μέσο καταπάτησης βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Κάθε ελευθερία στην έκφραση και την ανάπτυξη της προσωπικότητας αναστέλλεται για ένα αρκετά μακρύ χρονικό διάστημα, που βρίσκει τους περισσότερους νέους στην κρισιμότερη καμπή της ζωής τους. Αξίζει όμως για οποιονδήποτε άνθρωπο να υπόκειται σ' αυτήν τη σχεδόν επικίνδυνη δοκιμασία προς εκπλήρωση του εθνικού χρέους και την εξυπηρέτηση πολιτικών συμφερόντων; Γιατί δεν τολμά κανείς να φέρει στην επιφάνεια τόσες περιπτώσεις διατάραξης της ψυχικής ισορροπίας νέων κατά τη διάρκεια της στράτευσής τους; Φυσικά κάτι τέτοιο θα έθετε σε κίνδυνο τα θεμέλια ενός συστήματος καθυπόταξης των συνειδήσεων, της προσωπικότητας, της κρίσης και της βούλησης του ανθρώπου, που ισοπεδώνονται κάτω από τον οδοστρωτήρα που ονομάζεται «εθνική υπερηφάνεια και υποχρέωση».

Τέτοιες συνέπειες θα υπάρχουν όχι μόνο στο στρατό αλλά σε κάθε χώρο όπου δεν θα τίθεται σε πρωταρχική βάση ο σεβασμός της ατομικότητας, της μοναδικότητας, καθώς και της ξεχωριστής ψυχοσύνθεσης του καθενός. Επειδή για μερικούς εμπειρίες όπως αυτή του στρατού δεν ήταν ίσως τόσο επώδυνες και πιθανώς έχουν να θυμούνται και ευχάριστες στιγμές, δεν σημαίνει ότι αυτό ισχύει για όλους. Οι αντιδράσεις των ανθρώπων μπορεί να είναι ποικίλες σε συγκεκριμένες καταστάσεις και ερεθίσματα, πράγμα που πρέπει να σεβαστούμε. Ο στρατός είναι ένας μονόδρομος που αν καταφέρει να τον περάσεις μπορεί να αποτελέσει και μια ευχάριστη ανάμνηση, σε περίπτωση όμως που δεν τα καταφέρεις ίσως να μην υπάρχει επιστροφή. Το τραλόχαρο είναι μια τελευταία λύση, που σίγουρα όμως θα σε στιγματίσει για την υπολόγητη ζωή σου.

Και επειδή θα υπάρξουν σίγουρα αυτοί που θα αντιτάξουν γελόια επιχειρήματα τύπου: «Αν θέλεις ειρήνη πρέπει να ετοιμάζεσαι για πόλεμο», τους προτρέπω να αναλογιστούν όλα αυτά τα πολεμικά μέτωπα που ξεσπούν καθημερινά σε διάφορα μέρη

του κόσμου και έχουν σαν αποτέλεσμα το θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων (στρατιωτών και άμαχου πληθυσμού) και όχι φυσικά τη διεύθετη των διαφορών ανάμεσα στις αντιμαχόμενες πλευρές, αφού αυτές θα ρυθμιστούν στο τέλος, με συνθήκες κάτω από το πρόσταγμα των «μεγάλων δυνάμεων». Και η αιτία βέβαια για όλα αυτά δεν θα είναι προφανώς η ελλιπής πολεμική προετοιμασία, αλλά η ανάγκη των πολεμικών επιχειρήσεων να πουλήσουν το εμπόρευσμά τους.

Σοβαρό, ασφαλώς, θέμα αποτελεί και προκλητικότητα ορισμένων χωρών. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω, γιατί αυτό πρέπει να αποτελέσει λόγο να χάσουν τη ζωή τους τόσο άνθρωποι. Η προκλητικότητα προέρχεται από τους πολιτικούς μέσα στη δίνη του δικού τους ανελέητου παιχνιδιού. Αν θέλουμε να τη σταματήσουμε οφείλουμε να στραφούμε εναντίον των ίδιων των πολιτικών πρακτικών που ακολουθούν, καθώς και εναντίον όλων αυτών που τις υποθάλπουν εξυπηρετώντας τα συμφέροντά τους.

Κλείνοντας θα ήθελα να επιστρέψω στο συγκεκριμένο θέμα που αναφέρθηκε και πιο πάνω, αφού μου είναι αδύνατο να μην σκεφτώ την κηδεία του συγκεκριμένου νέου καθώς και όλων όσων είχαν παρόμοιο τέλος. Από όσο μπορώ να υποθέσω, μάλλον σε τέτοιες περιπτώσεις δεν θα υπήρχαν κάμερες και δημοσιογράφοι, ούτε αρχηγοί της στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας μας να εκφράζουν τη βαθύτατη θλίψη τους ή να βγάξουν βαρύγδουπους επικηδείους λόγους και φυσικά δεν θα υπήρχαν και οι γνωστοί χρυσαυγίτες μαϊντανοί που ξεφυτρώνουν σε άλλες περιστάσεις. Το μόνο που μπορώ να φανταστώ είναι η καταβεβλημένη εικόνα των γονέων και συγγενών, όλοι κάτω από τη σύγχυση της σκέψης τους, αφού σε τέτοιες περιπτώσεις η αναζήτηση ευθυνών είναι άστοχη. Βλέπετε υπεύθυνοι μπορεί να υπάρχουν μόνο για την υποστολή μιας σημαίας ή για την πτώση ενός ελικοπτερού από κάποιο ατύχημα σε περίοδο ελληνοτουρκικής κρίσης.

Σε όλα αυτά εγώ δεν θα μπορούσα να βάλω καλύτερο επίλογο εκτός από την ίδια την απάντηση που δόθηκε για την περίπτωση της αυτοκτονίας μετά από «έρευνες» από τη διοίκηση του στρατού: «Ο αυτοπυροβολισμός του φαντάρου οφείλεται αποκλειστικά σε λόγους ερωτικής απογοήτευσης.»

Police on my back

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)
του Άρθρου 4 Παράγραφος 3 – συγκεκριμένες προσωπικές πληροφορίες – θα συλλέγονται μόνον αν είναι απολύτως απαραίτητα για το σκοπό του σχετικού αρχείου και όταν τέτοιες πληροφορίες συμπληρώνουν άλλες προσωπικές πληροφορίες, ενώ είναι απαγορευμένο να επιλέγεται μια συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων μέσω των προαναφερθέντων δεδομένων».

Μπορούμε λοιπόν να πάμε ήσυχοι για ύπνο. Πριν όμως κλείσουμε γλυκά τα ματάκια μας, ας θυμηθούμε ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχουν καν φάκελοι. Παρά την ανυπαρξία φακέλων όμως, έχουν αναδυθεί σε ανύποπτο χρόνο απόρρητα έγγραφα και οδηγίες για παρακολούθηση και φακέλωμα «επικίνδυνων αντεθνικών στοιχείων» δηλαδή αλλοθρησκων και αιρετικών Ελλήνων πολιτών, όπως καθολικών, μουσουλμάνων και Μαρτύρων του Ιεχωβά. Οι φάκελοι κοινωνικών φρονιμάτων έχουν επίσης «καταστραφεί»,

εκτός από μερικούς που μάλλον... «χάθηκαν». Ως ένα μόνο παράδειγμα, μπορούμε να αναφέρουμε τον κατάλογο με τους 300 επιφανείς πολίτες, που ήρθε στη φόρα πριν μερικούς μήνες, οι οποίοι παρακολουθούνταν από την ΚΥΠ ως ύποπτοι για τρομοκρατικές ενέργειες. Μπορούμε ακόμα να θυμηθούμε και κάποιους άλλους γνωστούς «τρομοκράτες» που συνεχώς φυλακίζονται και κατόπιν αθωώνονται.

Υπάρχουν άραγε και φάκελοι για ομοφυλόφιλους; Δεν έχουμε υπόψη μας εξακριβωμένες περιπτώσεις στην Ελλάδα, όμως η κοινή λογική και οι διάφορες φήμες δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για θετικές σκέψεις. Η μόνη γνωστή σε εμάς περίπτωση που έχουν αποκαλυφθεί φάκελοι ομοφυλόφιλων αφορά τη Μεγάλη Βρετανία, όπου σε απόρρητους φακέλους καταγράφονταν ποιοι στρατιωτικοί (από απλούς έφεδρους στρατιώτες μέχρι στρατηγούς) είχαν ομοφυλοφιλικές επαφές και τάσεις. *

Αγγελίες

Για να δημοσιευτεί μια αγγελία ή ένα μήνυμά σας στο επόμενο τεύχος, ταχυδρομήστε το στη διεύθυνση

T.Θ. 10839

541 10 Θεσσαλονίκη

Δεν δημοσιεύονται ρατσιστικές και σεξιστικές αγγελίες.

20χρονο παθητικό αγόρι πολύ όμορφο με ωραίο λεπτό και σφιχτό σώμα ζητεί γνωριμία με ενεργητικά αγόρια μέχρι 25 χρονών για φίλια και έρωτα ή ακόμα και σχέση. Γράψτε για Αλέξανδρο. ΤΘ 10765, ΤΚ 54110.

Κυρία εμφανίσιμη και πολύ ερωτική με πολλές φαντασιώσεις γύρω από τον έρωτα ζητά κυρία για φιλική και ερωτική σχέση με πλήρη εξμεύθια, υπαίκα και κοινωνικότητα. ΤΘ 33562, ΤΚ 56310.

27χρονο παθητικό αγόρι προσφέρει παρά σε ώριμους και αρρενωπούς κυρίους 40-55 ετών για πολύ όμορφες ερωτικές στιγμές. ΤΘ 50573, ΤΚ 54013.

Νέος 25 ετών θέλει να γνωρίσει άντρες με πολλά προσόντα. ΤΘ 10722, ΤΚ 54110.

Με λένε Γιώργο και είμαι 48 ετών, καλά διατηρημένος. Είμαι 100% ομοφυλόφιλος. Είμαι ενεργητικός με πολλά προσόντα, υγιής, σοβαρός, εχέμιθος, ρομαντικός, τρυφερός και κυρίως αγαπητός. Γράψτε μου. ΤΘ 11265, ΤΚ 54110.

Είμαι νέος αμερικάνος 27 ετών και μαθαίνω τα ελληνικά. Μου αρέσει πάρα πολύ η Ελλάδα και την επισκέφτηκα την προηγούμενη καλοκαίρι. Θα ήθελα να συναντήσω αγόρια από την ηλικία μου για αλληλογραφία και επίσκεψη. Παρακαλώ γράψτε μου στη διεύθυνση: Christopher Sorensen, 4850 156th Avenue, APT.203, Redmont, WA 98052-9631, USA.

Kids

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

φυσικά ψεύτικες λεπτομέρειες (δεν πόνεσε, γούσταρε κτλ.) προκειμένου να συστηρίσει την εικόνα του «γαμιά» που περιμένει η παρέρ του. Ο Κάσπερ τον θαυμάζει. Μιράβρο, Τέλι!

Από την άλλη η ταινία, παρά την ένταση των καταστάσεων που περιγράφει, δεν κλιμακώνεται σε κάποια θεαματική κορυφή. Δεν εκβιάζει τα συναισθήματα του θεατή, όταν στις συνηθισμένες χολιγουντιανές παραγωγές για να δείχτεί το δράμα των ηρώων συχνά έχουμε σχεδόν υστερικούς διαλόγους με άρθρονα γρο πλαν για να φανούν τα δάκρυα στα πρόσωπα. Εδώ η Τζένι με βλέμμα θολό τριγυρνά σχεδόν υπνοβατώντας, αναζητώντας τελικά περισσότερο κι από τον Τέλι τον ίδιο της τον εαυτό.

Η ταινία σοκάρει επειδή το θέμα της είναι σοκαριστικό και ο Κλαρκ είναι ουσιαστικά ηθικός ακριβώς επειδή δεν ηθικολογεί, δεν παριστάνει τον πεφοτισμένο απόστολο που θα καταδείξει τα αμαρτωλά ερίφια στην αθώα υπόλοιπη κοινωνία. Όταν στην τηλεόραση οι κάθε λογής ατρόμητοι Διγενήδες και Τζράγκες στοιχειούν να «σοκάρουν» τον περίφημο «ανυποψίαστο» μέσο θεατή με απόκρυφες (?) πλευρές της κοινωνίας, το *Kids* απλά αφήνει τους ήρωές του να μιλήσουν για την πραγματικότητα που βιώνουν, δείχνοντας ταυτόχρονα ότι και η περίπτωση τους δεν είναι ούτε μοναδική ούτε η εξαίρεση. Ακόμα και αν η επόμενη πιτσιρικά της παρέας τη γλιτώσει, θα τα κατάφεραν το ίδιο καλά όλοι οι έφηβοι που ζουν στο συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο.

Τα παιδιά της ταινίας μεγαλώνουν γρήγορα. Οι μεγάλοι είναι ουσιαστικά απόντες και εγκλωβισμέ-

νοι στον κόσμο τους. Η επικοινωνία μαζί τους έχει διακοπεί, γιατί τα παιδιά έχουν το δικό τους τρόπο ζωής και τους δικούς τους κώδικες. Μαζεύονται σε σπίτια φίλων (τα αγόρια χωριστά από τα κορίτσια), σιναφάρουν, κάνουν πάσα joints και ασφαλώς μιλάνε για το σεξ. Με μια χαρακτηριστική λεπτομέρεια: ο έρωτας απογυμνώνεται από τις πραγματικές του διαστάσεις και φορτώνεται με τους μύθους μιας πουριτανικής κοινωνίας, όπου το σεξ αντί για φυσιολογική λειτουργία λειτουργεί ως μέσο επίδειξης, ιεράρχησης και κυριαρχίας.

Άλλωστε, οι νέοι της ταινίας μολοντί κάνουν σεξ δεν αντιμετωπίζουν το AIDS και τα υπόλοιπα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα με την απαραίτητη σοβαρότητα, τόσο γιατί δεν γνωρίζουν το θέμα ικανοποιητικά όσο κυρίως γιατί στο πλαίσιο που το σεξ παραμένει μια μυθοποιημένη διαδικασία, η ρεαλιστική προφύλαξη σημαίνει οπισθοχώρηση, ενώ η ανευθυνότητα δηλώνει απαλλαγή από την ευθύνη και αυτοπροβολή: «γαμιά χωρίς προφυλακτικό, γιατί είμαι μάγκας».

Πόσο έξω από τη νεοελληνική πραγματικότητα είναι μια τέτοια αντιμετώπιση; Έρευνες έχουν δείξει ότι και στην κοινωνία μας υπάρχει ανάλογο πρόβλημα, μια και το σεξ αντιμετωπίζεται με παρόμοιο τρόπο, ενώ οι νέοι δεν έχουν την πληροφόρηση που απαιτείται (αντίθετα τους παρέχεται κάθε είδους παρασπληρόφρηση). Μήπως δεν ζούμε σε μια χώρα όπου η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση δεν έχει μπει ακόμα στα σχολεία και η κυβερνήση περιορίζεται σε αναβολές, δήθεν από το φόβο αντιδράσεων; Από ποιους «χρηστούς» πολίτες άραγε; Ποιοι είναι αυτοί που πιστεύει ότι οι έφηβοι δεν κάνουν έρωτα ή ότι είναι επαρκώς ενημερωμένοι;

Από την άλλη πόσο άγνωστα είναι όλα αυτά τα στερεότυπα στη συμπεριφορά των φύλων και στην αντιμετώπιση του έρωτα; Όταν υπάρχουν αυστηροί κώδικες «αντρικής» και «γυναικείας» συμπεριφοράς, τότε οι σεξιστικές και ρατσιστικές συμπεριφορές είναι το άμεσο αποτέλεσμα. Το άτομο συμμορφώνει τη συμπεριφορά του με τις κοινωνικές απαιτήσεις από το φόβο της απόρριψής του από την παρέα, ενώ η ομάδα πρέπει να διαχωρίσει τη θέση της από το «διαφορετικό». Έτσι, δεν είναι περιεργό που οι νέοι της ταινίας κρατούν ένα ζευγάρι αντρών που απλά περπατάει με πιασμένα τα χέρια. Δυστυχώς, τέτοια φαινόμενα δεν είναι καθόλου άγνωστα και στη δική μας κοινωνία.

Θα μου πείτε, δεν είναι ο κινηματογράφος και διασκεδάση; Δεν αρκεί να βιώνουμε καθημερινά την πραγματικότητα, είναι ανάγκη να τη βλέπουμε και στις ταινίες; Εντάξει, το *Kids* δεν διασκεδάζει ασφαλώς όμως ψυχαγωγεί, δηλαδή προσφέρει μια πλούσια σε συναισθήματα εμπειρία, έστω και αν δεν οδηγεί στην πλήρη λύτρωση (πώς θα μπορούσε άλλωστε!). Αναρωτιέμαι όμως πόσο διασκεδαστικές είναι οι εφετζίδικες «καταγγελίες» τύπου *Ασμβιβαστής Γενιάς*, όπου και το τελευταίο ήχος ρεαλιστικότητας έχει εκλείψει προκειμένου η ταινία να φταιχτεί έτσι ώστε να μην κατακορδίσσει τον περιφημο μέσο θεατή, ή μάλλον καταναλωτή. Σε τελική ανάλυση, όλες αυτές οι άνοστες «κοινωνικές» σούπες με τα χιλιοσεβρισμένα «ηθικά» κλάσε που μας σερβίζουν τα μεγάλα στούντιο, το μόνο που προσφέρουν είναι μερικές ακόμα δεκάδες εκατομμύρια δολάρια στους εκφραστές αυτής της «ηθικής». *

Γράμματα

Αν θέλεις κάτι να πεις, η διεύθυνση της ΟΠΟΘ είναι

T.Θ. 10839

541 10 Θεσσαλονίκη

Ο Πόθος συνεχίζει να μας ξαφνιάζει ευχάριστα. Θα 'λεγα πως οι άνθρωποι του τον νοιάζονται φιλοδοξώντας γι' αυτόν το καλύτερο.

Μπορεί να είναι η απουσία μου οριστική τόσο από την ΟΠΟΘ όσο και από τον Πόθο, όμως δε θα μπορούσα να μη συμμετέχω σ' αυτόν το διάλογο που ζητά.

Η ομοφυλοφιλία είναι κοινωνικό πρόβλημα, όποιος υποστηρίζει το αντίθετο να του μαραθεί και να του πέσει σαν σύκο. Η ιστορία με τον υπάλληλο των ΕΛΑΤ δε διδάξε τίποτα; Αυτό δεν είναι είναι κοινωνικό πρόβλημα; Τι είναι τότε; Άραγε υπάρχουν άνθρωποι που υποστηρίζουν ότι δεν είναι κοινωνικό πρόβλημα; Σαφώς και θα υπάρχουν. Εγώ θα τους έβαζα σε κατηγορίες:

1. Είναι ή όχι ομοφυλόφιλοι.
2. Είναι πολίτες άλλων πόλεων και εννών πόλεων του εξωτερικού, ίσως Άμστερνταμ, Κοπεγχάγη, Ζυρίχη, Παρίσι.
3. Είναι ομοφυλόφιλοι, αλλά ανήκουν στο χώρο των σόου μπίζνες.

Εγώ δεν ξέρω άνθρωπο του θεάματος να δήλωσε σταράτα πως ανήκει στους διαφορετικούς. Ίσως να αποτελεί εξαίρεση ο Γ.Μαρίνος και ο Α.Βουτσινάς και από τον χώρο των γραμμάτων ο Ταχτσής ο οποίος θέλησε να οργανώσει τους ομο-

φυλόφιλους σε κίνημα. Οι άλλοι δηλώνουν διάφορα και αδιάφορα ίσως.

Ο φιδοντυμένος Μαζωνάκης δήλωσε πως είναι τιμή του να τον νομίζουν για ομοφυλόφιλο γιατί όλοι οι μεγάλοι υπήρξαν τέτοιοι. Ο Χ.Δάντης έγινε εξάλλος και ζήτησε μεγάλη αμοιβή και αποζημίωση γιατί τον βγάλανε ντίγκι ντάγκα - μπορεί να μην έδειξε μεγαλοψυχία, έδειξε όμως πως μπορεί το μεγαλείο να 'ναι και στην επιταγή. Τι κάνουντε τα μηδενικά!!! Όσον αφορά τον τρίτο της υπόθεσης είναι ο Πολυχαρκτηράς Τ.Ζαχαράτος ο οποίος είπε πως του ανήκει η προσωπική του ζωή. Είπε κανείς το αντίθετο; Βλέπουμε πως όλοι κάνουνε την πάπια. Μέχρι και ο Σ.Ρουβάς με τον ψιφινάκη, άσε να βγάλουμε κι άλλα χρήματα, τι θέλετε να φύγουν τα 14χρονα;! Ο μετενσαρκτηής του Έλβις σκίζει τα ιμάτιά του και κρύβεται κάτω από αυτοκίνητα - γιατί άραγε; Καλέ, μήπως κρύβεται από τον άλλο μετενσαρκτηή του γκάρφιλντ, το ψινάκη; Άβυσσος η καρδιά των σόου μπίζνες.

Ένα άλλο που μου κάνει εντύπωση είναι οι οικογένειες των ομοφυλόφιλων. Όλοι είναι τόσο βέβαιοι ότι ο γιος τους δεν είναι σαν κι αυτούς τους πούστηδες, λες και οι τελευταίοι έχουνε κουδούνια ή είναι σηματομεμένοι σαν τις αγελάδες στο άγριο Φαρ Ουέστ. Κωμικοτραγικό το χάπενιγκ, γιατί για τέτοιο πρόκειται, όταν ο πάτερ φαμίλιας ανακαλύψει κάτι τέτοιο. Δεν ενα τυχαίο που στη χώρα μας δεν υπάρχουν γονείς που να βγουν και να διεκδικήσουν, ότι και οι άλλοι γονείς για τα παιδιά τους. Θεωρούν ένοχο τον εαυτό τους και διαλέγουν τη σιωπή, τον στρουθοκαμηλισμό και στην καλύτερη περι-

πτωση την ανοχή για τα παιδιά τους. Είναι λοιπόν η ομοφυλοφιλία πρόβλημα...; Κάποτε στη Θεσσαλονίκη, δύο ψυχολόγοι προσπάθησαν να βοηθήσουν τους ομοφυλόφιλους που 'χαν πρόβλημα με τον εαυτό τους. Ήτανε μια καλή προσπάθεια που δεν έγινε δεκτή για προσωπικούς λόγους από το σύνολο των ομοφυλόφιλων της πόλης μας. Ήτανε μια καλή προσπάθεια από το Κέντρο Ψυχικών Ερευνών, αν θυμάμαι καλά. Φως φανάρι ότι οι ομοφυλόφιλοι φοβούνται να πουν στους έξω ότι

είναι αυτοί που είναι. Σίγουρα θα υπάρξει και αντίλογος στο γράμμα μου, αυτό όμως δε θα με κάνει να αλλάξω γνώμη. Γιατί; Έχω εμπειρίες προσωπικές που κάθε τι άλλο το κάνει να φαίνεται χωρίς αξία λόγου. Μακάρι να καταφέρετε να μουδώσετε άλλα δείγματα για αυτά που υποστηρίζω.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία και τη συμμετοχή για το διάλογο με του ανανγώστες του Πόθου. Ένα πρώην μέλος.

Σπύρος Βαρβέρης

Το Υπουργείο Υγείας Προειδοποιεί :
**Τ Ο Α Η Υ Δ Υ Δ Υ Δ Ι Ε Γ Ε Ι Ρ Ε Ι
 Σ Ο Β Α Ρ Α Τ Ι Σ Α Ι Σ Θ Η Σ Ε Ι Σ**